

DE TOT I FORÇA

A vegades en el món simfònic hi ha obres magnes que soles omplen tot un concert. En els temps del Barroc o del Romanticisme no hi havia la pressa actual i un sol discurs o línia estètica podia durar molt de temps, recrear-se i donar tots els circumloquis que calguessin. En els temps que vivim això sembla quasi impensable, tot es crema molt ràpid i cal anar per feina a cercar quants més canvis millor com si tinguéssim una ànsia inassadollable.

El concert del darrer cap de setmana de l'OBC com a mínim eren dos concerts en un que haguessin pogut desenvolupar-se per separat. No sé la proporció de públic que prefereix estètiques monogràfiques davant dels que prefereixen la màxima varietat però jo en principi en decanto pels primers i si tinc un programa coral amb Stravinsky m'agradaria seguir o dins del món coral o amb més Stravinsky, i les tres peces de mig format de Sibelius no donen la idea del gran simfonista que és. Haguessin estat un bon complement a una Simfonia sencera. No sé si estic del bàndol equivocacat però em temo que estic quedant-me enrera a l'evolució dels temps... o potser no...

Curiós experiment el de la primera part.. Com bé diu el Director Titular, Ernest Martínez Izquierdo, en la seva nota de presentació, el repertori coral i el simfònic coincideixen bàsicament en obres religioses i aquest és el nexce de les tres obres de la primera part en la què, preludiant i culminant la Simfonia dels Psalms de Stravinsky hi ha col·locat un motet de Schütz i l'Ave Verum de Mozart.

Aquestes dues peces sí que són del repertori més estrictament coral o sigui allunyades del públic simfònic (que en principi és reaci a la veu) i està bé que se'ls les pugui oferir en adaptacions en les que l'orquestra o bé dobla les veus o fa de discret suport harmònic. No puc sinó, però, deixar de pensar que el que fan aquestes obres, del primer barroc i del classicisme, és "suavitzar" l'impacte de Stravinsky, tot i ser de la seva època més clara o neoclàssica, i fer-ho més "lleuger" per a aquest públic simfònic. Una obra com la de Stravinsky ja no hauria de necessitar cap mena de cotó fluix per a ser programada i escoltada però una parella madura asseguda al meu darrera va abandonar l'Auditori (correctament ple però amb llacunes) remugant impropèris de les obres programades. Amb tot, però, l'experiment resulta interessant i apropa el massa sovint oblidat món del cor al coliseu simfònic.

Puzzle ben construït ja que combina el Cor de Cambra del Palau de la Música, estable i "becat" i que duu el pes del motet de Schütz, amb la Coral Càrmina, insigne exponent (aquest any celebra els 30 anys d'existència) de les Corals amateurs però de les que se n'espera resultats professionals i que, justament donada aquesta dual esquizofrènia quasi paradoxal, fa creïble les obres que interpreta, primer fent de "poble" en el Schütz i, sobretot, en aquest Stravinsky en el que juntament amb el rigor absolut en la mètrica i en l'afinació hi cal esperit i convenciment. L'Ave Verum de Mozart en resulta ser la simbiosi, el terreny comú dels cantants que tantes vegades l'han cantat de "bolo" en casaments o oficis una mica més solemnes de l'habitual: els ulls obliden la partitura i només cal "simfontzar-lo" una mica, donades les circumstàncies. I el fermall del puzzle n'ha estat en Jordi Casas qui creà la Càrmina i que ara dirigeix el Cor de Cambra del Palau.

Com a Psalms simfonitzats, ho diu el mateix Stravinsky, l'orquestra, de plantilla sorprenent (amb 2 pianos i sense la corda aguda), hi té també un delicat paper que l'OBC ha resolt amb la desimboltura i correcció setmanal habituals quan potser l'obra requeria, a més, una miqueta també del positiu esperit amateur abans defensat per a què hagués quadrat encara millor. He tingut l'opció d'assistir a les tres audicions (divendres, dissabte i diumenge) i el resultat ha anat a més. Ara que seria el moment de fer-ne moltes ho hem de deixar. Una altra vegada la maleïda pressa i la novetat que empeny.

Com dèiem a l'inici, gran transmutació i mini concert de Sibelius, ara sí per al gran públic. Direcció enèrgica i clara de Martínez Izquierdo i com a més destacable, a part de la bellesa del particular món de Sibelius, l'excel·lent aportació del solista de viola, Ashan Pillai una de les joies de l'OBC.

Un darrer apunt marginal que separa una miqueta més les dues parts del concert: els entusiastes cantants no van dubtar en penjar-se a la solapa un NO A LA GUERRA. La seva posició de lliure participació en la música els permetia manifestar-se sense problemes a títol personal. En quedar-se sola l'orquestra solament un o dos professors portaven una distinció similar. No vaig poder evitar de pensar en el Titànic (amb el referent inevitable de la pel·lícula): a tercera classe les polques i les tarantel·les, i al saló de primera el famós quartet que toca fins el darrer moment. Però si hi ha guerra ens enfonsarem tots: professionals, amateurs, becats, amants de la veu, simfonistes, monografistes i amants de la variació. I tot el que he dissertat farà riure.

Frederic Sesé